

Forfatter: Drachman, Holger Henrik Herholdt

Titel: BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Drachman, Holger Henrik Herholdt (1884-05-01)

Citation: Drachman, Holger Henrik Herholdt: "BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Drachman, Holger Henrik Herholdt (1884-05-01)", i *Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)*, FR. Bagges Kgl. Hof-Bogtrykkeri, s. 249. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001652518-000-shoot-L0016525180000157.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Venezia. Casa Mengaldo.
1173 S. Silvestro. 1. Maj 84.

Kære Justitsraad Hegel.

Jeg antager, at De nu har læst mit sidste hjemsendte Digt i »Morgenbladet«. Rimeligvis er da atter Vægtskaalen vippet nedefter til Gunst for mig, efter at De i Deres sidste venlige Brev synes at se Tingene i lidt mørkt Lys, hvad min Produktion og min materielle Stilling angaar. Jeg kan kun gentage her, hvad jeg ofte har haft Lejlighed til at sige Dem, kære Justitsraad Hegel, baade som min Forlægger og nu snart tiaarige Ven —: Vær ubekymret i saa Henseende! Stol De trygt paa de tre Faktorer: mit Talent, min gode Lykke og min Kærlighed til den snævrere Kreds, der er om mig. De to første har fulgt mig godt gennem mit Liv; den sidste vil netop nu vise sig at udøve sin støttende Indflydelse paa de første.

Bliv ikke forskrækket, fordi de første Maaneder af denne Rejse har kostet saa forholdsvis meget. Der er altid meget at lære : betale, naar man første Gang rejser med Familie, og naar man maa prøve sig frem for at finde det Sted, der mest inspirerende virker paa Ens Sind og Arbejde! Nu, da vi er kommen i Orden her, lever vi billigere end vi kunde gøre det derhjemme. Men alt dette vil min brave Emmy langt bedre kunne forklare end jeg.

Kun det vil jeg sige, at det var heldigt, at vi kom ud at rejse, og at De ikke et Øjeblik maa fortryde at have givet Deres vægtige pekuniære Støtte dertil. Hvis jeg var bleven derhjemme, saa var jeg ikke undgaaet — det ser jeg tydeligt nu — at blive draget ind i Vrøvlet og Suppedasen til Fordel for denne eller hin Konsekvens af min sidste Fejdehandske. Men jeg vil være en fri Mand, en uafhængig og sund Kunstner; og det bliver man ved at rejse sin Vej i Tide. Muligvis vil De svare, at jeg er en Sangviniker, der ser Tingene i altfor gunstigt Lys for mit Vedkommende. Det er jeg imidlertid langtfra; jeg vilde endog undertiden ønske, at jeg var det lidt mere end jeg er. Men jeg har en Foryngelsens Evne, en Elasticitet, og en rodfæstet Tro paa det Gode og Sunde i Verden — og det er dette, der bestandig har støttet mig og som efter hver en Eksplosion og paafølgende Mathed atter tager Tømmerne og fører mig sikkert videre ad Livets og Digtningens ikke altid lige banede Vej. Jeg belægger denne Gang mine Ord med Akta.

Indlagte Skuespil »Lykken i Arenzano« beder jeg Dem og s. 250Deres to kære Børn modtage som en Majmaaneds-hilsen og gennemlæse opmærksomt. De vil finde, tror jeg, at den dramatiske Behandling af Stoffet er bleven lettere og behændigere, og at Dialogen nu er naaet op i Højde med mine bedste Prosadigtninger. Stykket er fint, elskværdigt og sandt; — der er Lykke og Solskin og Elskværdighed til i Livet, og jeg skal (Fanden lyne og tordne mig!) vise dem derhjemme, at jeg ikke er rejst forgæves og at jeg har arbejdet godt og lykkeligt under min lange Tavshed og trods mine Afbrydelser af Ildebefindende og Mismod. Dette Stykke beder jeg Dem saa hurtigt som muligt at tage en (paalidelig) Afskrift af og saa i mit Navn indsende det til det kgl. Theater, hvor man netop har sagt mig, at der i høj Grad trænges til et saadant mindre Stykke, poetisk og lyst behandlet — saadan i Smag med Bjørnsons »De Nygifte« eller Alfred de Mussets Proverber. Jeg skal anvende al min Indflydelse (om den forresten behøves) for at faa Stykket opført i Begyndelsen af den kommende Sæson. Men dette er ikke Alt. Jeg talte allerede i Vinter med Will. Bloch om det Virkningsfulde i muligvis paa samme Aften at opføre to Stykker af mig, et lille fint 1 Akts som lyrisk Introduktion og et større, mere indholdsrigt, som Hovedstykke. Det er dette, jeg nu er i Gang med. Jeg har foreløbig lagt mit tungere, alvorlige og lidt hidsige Stykke fra Juletiden til Side og sætter nu fuld Damp op med det Stykke, som Fru Julie kender under Titlen »Enke«. Det bliver ud af vort moderne Liv, men ligeledes lyst, fint, elskværdigt, straalende af poetisk Diktion og Tillid til det bedste i den »danske Bevægelse«. De skal faa at se!

Men alle disse gode Ting forudsætter, at De ikke altfor ofte svinger Saldoens mørke Standard for mine Øjne, men støtter mig og stoler paa, at hverken jeg eller min Hustru er letsindige Mennesker. Husk, hvad Martensen siger som Slutsætning paa hele sit »Levned«, at det er i vor danske Literatur, at Haabet om vor hele nationale Fremtid bestaar. De Ord er sandelig sande; de har lagt sig dybt i mit Hjærte, og jeg lægger ogsaa Dem, kære Justitsraad Hegel, paa Hjærte at vaage over den Literatur, som skylder Dem saa meget, men hvem De ogsaa skylder Alt, Deres Navn, Deres begunstigede Stilling i Livet, Udviklingen af Deres Evner og Ansporingen af Deres utrættelige Flid.

De hilses hjærteligst, med Fru Julie, Jakob og alle de Smaa fra min Hustru og

Deres hengivne
Holger Drachmann.